

Arrest

nr. 353 949 van 2 oktober 2026
in de zaak RvV X / AV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H.-P. R. MUKENDI KABONGO
KOKOLO
Ezelsstraat 2/2
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 16 september 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 september 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H.-P. R. MUKENDI KABONGO KOKOLO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 december 2024 dient verzoeker, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 24 januari 2025 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch

ongegrond verklaard en wordt een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Tegen deze beslissingen wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. X

1.2. Op 10 september 2026 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan verzoeker de volgende dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene heeft op 9 december 2024 een verblijfsaanvraag om medische redenen (art. 9ter) ingediend. Op 24 januari 2025 werd deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard en werd er eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen afgeleverd. De weigering van zijn aanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten werden hem betekend op 30 april 2025. Op 30 mei 2025 heeft hij een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring ingediend bij de RvV. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing de uitvoering van deze maatregel niet. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Congo (DRC) zou uitgevoerd worden, houdt de betrokkene niet tegen om zijn zaak te laten behartigen door een raadsman van zijn keuze in het kader van een hangende procedure voor de RvV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die hij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

De betrokkene verklaart in het formulier hoorrecht dat hij twee zussen heeft in België.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In X c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

De betrokkene verklaart in het kader van het hoorrecht dat hij uit een eerdere relatie een zoon heeft die in België verblijft. Volgens zijn verklaringen is deze zoon momenteel 9 jaar oud. De betrokkene verblijft

zelf pas sinds 10 oktober 2024 in België. Hij verklaart geen contact te hebben met zijn zoon en kent diens volledige identiteit niet; hij kent enkel de voornaam van het kind.

Bij de beoordeling van het gezins- en familieleven dient rekening te worden gehouden met de feitelijke aard en intensiteit van de relatie tussen de ouder en het minderjarige kind. De verwijdering van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft in beginsel niet dezelfde impact als de verwijdering van een ouder die daadwerkelijk een gezinsleven met dat kind uitoefent. In casu blijkt uit de verklaringen van de betrokkene dat er geen contact bestaat tussen hem en zijn zoon en dat er geen aanwijzingen zijn van een daadwerkelijke invulling van het ouderschap. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat de voorgenomen verwijderingsmaatregel een concrete impact zou hebben op het gezinsleven tussen de betrokkene en zijn zoon.

Tijdens de interventie krijgt de heer M. (...) een paniekaanval en meldt hij pijn op de borst. Een ambulance komt ter plaatse en brengt hem over naar het Brugmann Ziekenhuis, waar hij medisch wordt onderzocht. Om 17.40 uur worden de resultaten van de onderzoeken meegedeeld, waaruit blijkt dat er geen sprake is van ernstige gezondheidsproblemen. Na afloop van het medisch onderzoek wordt de betrokkene door de politie overgebracht naar het politiecommissariaat.

De betrokkene verklaart in het formulier hoorrecht dat hij hartproblemen heeft en hiervoor in België wordt behandeld.

De betrokkene heeft op 9 december 2024 een verblijfsaanvraag om medische redenen (art. 9ter) ingediend. Op 24 januari 2025 werd deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard en werd er eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen afgeleverd. De weigering van zijn aanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten werden hem betekend op 30 april 2025. Op 30 mei 2025 heeft hij een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring ingediend bij de RvV. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing de uitvoering van deze maatregel niet. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Congo (DRC) zou uitgevoerd worden, houdt de betrokkene niet tegen om zijn zaak te laten behartigen door een raadsman van zijn keuze in het kader van een hangende procedure voor de RvV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die hij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 30 april 2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Op 30 mei 2025 heeft hij een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring ingediend bij de RvV. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing de uitvoering van deze maatregel niet. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Congo (DRC) zou uitgevoerd worden, houdt de betrokkene niet tegen om zijn zaak te laten behartigen door een raadsman van zijn keuze in het kader van een hangende procedure voor de RvV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die hij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij ziek is geworden (hartproblemen en hypertensie) en daarvoor in België wordt behandeld en daarom niet terug kan naar zijn herkomstland.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Daarnaast toont betrokkene niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Congo (DRC) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde.

*Vasthouding
(...)"*

1.3. Op 10 september 2026 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die de volgende dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

*"(...)
Aan de Heer, die verklaart te heten:*

(...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat betrokkene geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.09.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 30 april 2025. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. . Op 30 mei 2025 heeft hij een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring ingediend bij de RvV. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing de uitvoering van deze maatregel niet. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Congo (DRC) zou uitgevoerd worden, houdt de betrokkene niet tegen om zijn zaak te laten behartigen door een raadsman van zijn keuze in het kader van een hangende procedure voor de RvV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die hij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

De betrokkene verklaart in het formulier hoorrecht dat hij twee zussen heeft in België.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

De betrokkene verklaart in het kader van het hoorrecht dat hij uit een eerdere relatie een zoon heeft die in België verblijft. Volgens zijn verklaringen is deze zoon momenteel 9 jaar oud. De betrokkene verblijft zelf pas sinds 10 oktober 2024 in België.

Hij verklaart geen contact te hebben met zijn zoon en kent diens volledige identiteit niet; hij kent enkel de voornaam van het kind.

Bij de beoordeling van het gezins- en familieleven dient rekening te worden gehouden met de feitelijke aard en intensiteit van de relatie tussen de ouder en het minderjarige kind. De verwijdering van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft in beginsel niet dezelfde impact als de verwijdering van een ouder die daadwerkelijk een gezinsleven met dat kind uitoefent. In casu blijkt uit de verklaringen van de betrokkene dat er geen contact bestaat tussen hem en zijn zoon en dat er geen aanwijzingen zijn van een daadwerkelijke invulling van het ouderschap. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat de

voorgenomen verwijderingsmaatregel een concrete impact zou hebben op het gezinsleven tussen de betrokkene en zijn zoon.

Tijdens de interventie krijgt de heer M. (...) een paniekaanval en meldt hij pijn op de borst. Een ambulance komt ter plaatse en brengt hem over naar het Brugmann Ziekenhuis, waar hij medisch wordt onderzocht. Om 17.40 uur worden de resultaten van de onderzoeken meegedeeld, waaruit blijkt dat er geen sprake is van ernstige gezondheidsproblemen. Na afloop van het medisch onderzoek wordt de betrokkene door de politie overgebracht naar het politierechtspraak.

De betrokkene verklaart in het formulier hoorrecht dat hij hartproblemen heeft en hiervoor in België wordt behandeld.

De betrokkene heeft op 9 december 2024 een verblijfsaanvraag om medische redenen (art. 9ter) ingediend. Op 24 januari 2025 werd deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard en werd er eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen afgeleverd. De weigering van zijn aanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten werden hem betekend op 30 april 2025. Op 30 mei 2025 heeft hij een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring ingediend bij de RvV. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing de uitvoering van deze maatregel niet. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Congo (DRC) zou uitgevoerd worden, houdt de betrokkene niet tegen om zijn zaak te laten behartigen door een raadsman van zijn keuze in het kader van een hangende procedure voor de RvV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die hij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Betreffende de urgente procedure en de rechtspleging

2.1. Voor zover het beroep is gericht tegen een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit, is dit overeenkomstig artikel 2.28, § 1, eerste lid, 2° van de RvV-wet een grond voor behandeling in de urgente procedure

Overeenkomstig artikel 2.31, § 5 van de RvV-wet is de tenuitvoerlegging van het verwijderingsbesluit automatisch geschorst tijdens het onderzoek van een tijdig ingediend beroep, wat te dezen het geval is. De gevorderde schorsing van de tenuitvoerlegging van "de bestreden beslissing" is dan ook niet dienstig.

2.2. Er kan geen gevolg gegeven worden aan de keuze van verzoeker voor het Frans als proceduretaal aangezien artikel 3.1, § 1 van de RvV-wet stelt dat de Raad het beroep behandelt in de taal van de bestreden beslissing. *In casu* zijn beide bestreden beslissingen in het Nederlands opgesteld, dus wordt het beroep in het Nederlands behandeld. De mondelinge toelichting ter terechtzitting door de advocate

van verzoeker is geschied in het Nederlands overeenkomstig artikel 3.5, § 2 van de RvV-wet. Het arrest wordt uitgesproken in het Nederlands overeenkomstig artikel 3.3, eerste lid van de RvV-wet.

2.3. Nu uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoeker wordt vastgehouden, is hij overeenkomstig artikel 2.22, § 3, 2° van de RvV-wet vrijgesteld van het rolrecht en van de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Artikel 1.18 van de RvV-wet bepaalt als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, behalve in de gevallen waarvoor de bevoegdheid expliciet bij wet aan een ander rechtscollege wordt toegewezen.”

De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 74/6, 74/6/1, § 2, eerste lid, en § 3, eerste lid, en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

De Raad is bijgevolg niet bevoegd om zich uit te spreken over het beroep in de mate dat dit gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2. Verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen op dat de vordering onontvankelijk is voor zover ze gericht is tegen het inreisverbod omdat deze beslissing niet voorzien is in artikel 2.28 van de RvV-wet.

Artikel 2.28 van de RvV-wet regelt de grond voor de behandeling in urgente procedure. In deze bepaling wordt het beroep tegen een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit vermeld (in § 1, eerste lid, 2°), maar niet het beroep tegen een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit heeft tot gevolg dat beroepen tegen een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit, zoals *in casu* de eerste bestreden beslissing, moeten worden behandeld in de urgente procedure, terwijl nog niet hangende beroepen tegen een inreisverbod, zoals *in casu* de tweede bestreden beslissing, moeten worden behandeld via de gewone procedure. Hoewel het voor zich spreekt dat deze beslissingen met het oog op een goede rechtsbedeling idealiter worden aangevochten door middel van afzonderlijke verzoekschriften, is dit in de huidige zaak niet gebeurd. Er is de Raad evenwel geen rechtsgrond bekend die verzoeker verhindert om de bestreden beslissingen, die op dezelfde datum zijn genomen en werden ter kennis gebracht en die inhoudelijk sterk met elkaar verweven zijn, op ontvankelijke wijze aan te vechten in één verzoekschrift. Verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij meent dat het beroep onontvankelijk is in zoverre dit gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 september 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Het voorgaande neemt niet weg dat de Raad het bepaalde in artikel 2.28 zou schenden indien hij het beroep tegen het inreisverbod samen met het beroep tegen de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) zou behandelen in urgente procedure. Een dergelijke behandeling zou bovendien ook met zich brengen dat verwerende partij onwettig geconfronteerd wordt met kortere verweertermijnen in geschillen waar er geen noodzaak is voor een snelle behandeling.

Gelet op het voormelde is het in dergelijk geval vereist om het beroep enkel te behandelen in urgente procedure in de mate dat dit gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. In de mate dat het beroep gericht is tegen het inreisverbod dient de zaak bij arrest een nieuw rolnummer te krijgen om te worden doorverwezen naar de gewone procedure (zie Boek 2 en, in het bijzonder, Titel 4 van de RvV-wet), zodat het beroep vanaf de datum van het arrest kan worden behandeld overeenkomstig de regels van die procedure. Deze

doorverwijzing naar de gewone procedure heeft geen gevolgen voor de ontvankelijkheid van het beroep *ratione temporis*, die wordt beoordeeld op de datum waarop het verzoekschrift werd ingediend. Aangezien verzoeker ter terechtzitting bij monde van zijn raadvrouw afstand doet van het beroep in de mate dit gericht is tegen het inreisverbod, is deze werkwijze *in casu* echter niet aan de orde. De omstandigheid dat de afstand mondeling gebeurt en niet in een geschreven stuk maakt niet dat deze onwettig is. Artikel 2.75 van de RVV-wet bepaalt enkel dat de afstand uitdrukkelijk moet gebeuren, maar schrijft niet voor onder welke concrete vorm dit moet gebeuren. Er is de Raad ook geen andere bepaling bekend die zich ertegen verzet dat een (partiële) afstand van een beroep mondeling gebeurt. Voorts ziet de Raad geen inhoudelijke redenen die zich tegen de afstand verzetten. De afstand door verzoeker gebeurde ondubbelzinnig en er zijn geen indicaties dat deze onder dwang of door dwaling of bedrog zou zijn tot stand gekomen, noch dat deze steunt op onwettige motieven (cf. R. STEVENS en K. DIDDEN, 10. Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop, Brugge, die Keure, 2018, p. 389-402).

De afstand van het geding wordt vastgesteld in zoverre het beroep gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 september 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Het beroep zal bijgevolg verder enkel worden behandeld in zoverre het gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 september 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Het verzoekschrift

4.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel is onderbouwd als volgt:

“INDIEN de bestreden beslissing, evenals de onderliggende 9ter-beslissing van 24 januari 2025 waarop zij berust, ten onrechte concludeert dat de verzoeker geen reëel risico loopt om een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM te ondergaan en dat de zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in DRC, en dit op basis van een illegale motivering bij verwijzing en een foutieve MedCOI-analyse.

OVERWEGENDE DAT : Over het gebrek aan motivering en de nauwkeurigheidsverplichting : De bepalingen inzake formele motivering (art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en art. 62, §2 van de wet van 15 december 1980) leggen niet alleen op dat beslissingen gemotiveerd moeten zijn, maar dat dit op adequate wijze moet gebeuren. De zorg- en nauwkeurigheidsverplichting legt de administratie op een volledig en bijzonder onderzoek uit te voeren van de gegevens van de zaak (RvS, 31.05.1970, nr. 19.671). In casu verloopt de motivering via een dubbele motivering bij verwijzing (naar het advies van de adviserend geneesheer en naar de MedCOI-aanvragen).

Om geldig te zijn, vereist deze motivering bij verwijzing onder meer dat de inhoud van het document waarnaar wordt verwezen, bij de geadresseerde bekend is (RVv, 23 oktober 2018, nr. 211.356). Nu zijn de MedCOI-aanvragen niet openbaar. De adviserend geneesheer volstaat erin fragmenten te reproduceren in de vorm van een "tabel" of conclusie, zonder de "beschrijving van het geval" te reproduceren.

De verzoeker bevindt zich dus in de totale onmogelijkheid om de relevantie van deze aanvragen na te gaan. Over de misleidende analyse van de MedCOI-aanvragen : Na raadpleging van het administratief dossier blijkt dat de MedCOI aanvragen die door de adviserend geneesheer werden gebruikt om de beschikbaarheid van de zorgen te bevestigen, absoluut niet overeenstemmen met de pathologie van de verzoeker. Het dossier citeert aanvragen voor patiënten met HIV en sikkcelziekte, of nierinsufficiëntie en diabetes. Geen van deze pathologieën komt overeen met het hartfalen met sterk verlaagde LVEF waaraan de verzoeker lijdt.

Over de onbeschikbaarheid van gespecialiseerde zorgen in DRC : De adviserend geneesheer beweert dat de behandelingen (ECG, echocardiografie, Holter-monitor) beschikbaar zijn in de Clinique Ngaliema in Kinshasa. Een raadpleging van de website van deze kliniek toont echter aan dat er geen expliciete cardiologische dienst wordt vermeld en dat de beeldvormingstechnieken voor hartdiagnostiek die de

verzoeker nodig heeft, er niet op vermeld staan. Evenmin kan de toegankelijkheid van de levensnoodzakelijke medicijnen bij de "New Clinics Pharmacy" worden geverifieerd, aangezien er geen internetlink wordt verstrekt en de MedCOL-databank ondoorzichtig is. Over de financiële ontoegankelijkheid van de zorgen en de ongeldigheid van de verzekeringsstelsels in DRC : De administratie beweert ten onrechte dat de verzoeker een beroep kan doen op artikel 178 van het Congolese Arbeidswetboek of op diverse mutualiteiten (MUSQUAP, Lisinga, KINCARE, BDOM). De verzoeker is niet in loondienst in DRC (liberaal beroep), art. 178 van het Arbeidswetboek is dus niet van toepassing. De door de administratie zelf geciteerde studie toont aan dat de verzekeringsdekking minder dan 10% bedraagt en dat de mutualiteiten over het algemeen chronische ziekten, cardiologische zorgen en hypertensie uitsluiten. De KINCARE-mutualiteiten leggen een wachttijd van 3 maanden op (potentieel dodelijk voor de verzoeker) en plafonneren de terugbetalingen tot belachelijke bedragen, die totaal ongeschikt zijn voor een levenslange behandeling. Tot slot is het argument dat de verzoeker financiële middelen zou hebben omdat hij een eenmaands Schengenvissum heeft gekregen, onaanvaardbaar : een toeristenvissum van één maand bewijst op geen enkele wijze het vermogen om een geavanceerde levenslange cardiologische behandeling in DRC te financieren.

Over het risico op een ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel (Rechtspraak Paposhvili) : De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou een ernstige inbreuk maken op de fundamentele rechten van de verzoeker. In zijn medisch attest heeft Dr. N. (...) aangegeven dat de verzoeker een "perforatie van de hartfunctie" riskeert die "dood" tot gevolg heeft bij gebrek aan adequate behandelingen. Zoals geoordeeld door het EHRM in het arrest Paposhvili, verzet artikel 3 van de Conventie zich tegen de verwijdering van een ernstig ziek persoon wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij, als gevolg van het ontbreken van adequate behandelingen in het land van bestemming, een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand. In casu bewijst de vastgestelde onbeschikbaarheid van cardiologische zorgen in DRC het bestaan van dit reële risico."

4.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is onderbouwd als volgt:

"INDIEN de bestreden beslissing weigert het bestaan van een daadwerkelijk gezinsleven in België te erkennen en mechanisch concludeert dat de verwijdering van de verzoeker "geen concrete invloed" zou hebben op zijn gezinsleven, onder het voorwendsel dat zijn twee zusters meerderjarig zijn (zonder bijkomende afhankelijkheid aan te tonen) en dat hij geen contact onderhoudt met zijn minderjarige zoon van 9 jaar.

OVERWEGENDE DAT : Over het bestaan van een gezinsleven met zijn minderjarige zoon (Kenbare beoordelingsfout) : In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, creëert de afstammingsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind ipso facto een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, onafhankelijk van samenwoning of contactfrequentie (EHRM, Lebbink t. Nederland, 1 juni 2000). De administratie maakt een kenbare beoordelingsfout en vertoont een cirkelredenering.

De verzoeker verblijft pas sinds 10 oktober 2024 in België. Hij werd vanaf de maand november 2024 getroffen door een uiterst ernstige hartpathologie (hartdecompensatie, sterk verlaagde LVEF) die herhaalde en dringende hospitalisaties vereiste (Sint-Pietersziekenhuis, Erasme, Brugmann). Het is precies deze plotselinge en ernstige verslechtering van zijn gezondheidstoestand, die een zware en continue medische opvolging vereiste, die hem materieel verhinderd heeft om concrete banden met zijn zoon te smeden gedurende dit eerste jaar in België.

De administratie kan niet, enerzijds, de ernst van zijn gezondheidstoestand vaststellen (die hem tot hospitalisaties dwong) en hem, anderzijds, verwijten geen concreet ouderschap te hebben uitgeoefend tijdens dezezelfde periode. De afwezigheid van contact is geen weigering van een affectieve band, maar het directe gevolg van een medische situatie onafhankelijk van zijn wil. De gedwongen verwijdering van de verzoeker naar DRC, een land waar hij bovendien geen significant familiaal netwerk meer heeft, ruïneert definitief elk vooruitzicht op ooit een vader-zoonrelatie te zien ontstaan. In casu doet de verwijdering niet alleen afbreuk aan het bestaande gezinsleven, het vernietigt op onomkeerbare wijze het gezinslevenproject van de verzoeker met zijn in België wettelijk verblijvende minderjarige zoon.

De administratie heeft de verplichting miskend een juiste balans te vinden tussen het legitieme doel van de verwijdering en het fundamenteel recht van de vader om elke band met zijn kind te behouden. Over het gezinsleven met zijn twee meerderjarige zusters in België (Verkeerde toepassing van de rechtspraak Ezzouhdi) : De administratie volstaat met het aanhalen van het arrest Ezzouhdi t. Frankrijk om het bestaan

van een gezinsleven met zijn twee meerderjarige zusters uit te sluiten, onder het voorwendsel dat er geen "bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden" zouden bestaan. Deze stereotiepe toepassing van de rechtspraak miskent de situatie van grote kwetsbaarheid van de verzoeker. Sinds zijn aankomst in België verkeert de verzoeker in absolute kwetsbaarheid, zowel administratief als medisch. Hij lijdt aan terminaal hartfalen dat een levenslange behandeling vereist en het risico op plotse dood bij een onderbreking van de zorgen met zich meebrengt. In deze context van uiterste fysieke en psychologische kwetsbaarheid beperkt het familiale netwerk gevormd door zijn twee zusters in België zich niet tot "louter normale affectieve banden". Zijn zusters vormen zijn unieke netwerk van morele steun, dagelijkse bijstand en schakel in het beheer van zijn medische en administratieve stappen. Het EHRM zelf erkent dat elementen van afhankelijkheid kunnen voortvloeien uit een situatie van grote medische of sociale fragiliteit.

De verbreking van dit netwerk door de verwijdering vormt een onverhoudingsmatige inbreuk op het gezinsleven van de verzoeker.

Over het privéleven van de verzoeker in België (Onderbreking van een vitale medische opvolging) : Artikel 8 van het EVRM beschermt ook het recht op eerbiediging van het privéleven, wat het recht op fysieke en morele integriteit omvat. De verzoeker heeft in België een gespecialiseerd en vitaal medisch netwerk opgebouwd (CHU Saint-Pierre, Erasme). Dit abrupt te onderbreken door een gedwongen verwijdering naar een land (DRC) waar de administratie op gemotiveerde wijze niet heeft kunnen aantonen dat de vitale zorgen beschikbaar en toegankelijk waren, vormt een ernstige inbreuk op het recht op privéleven van de verzoeker.

Over de schending van het proportionaliteitsbeginsel (Art. 74/13 van de wet van 15/12/1980) : In toepassing van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 is de administratie gehouden het gezinsleven van de verzoeker in overweging te nemen alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen. In casu volstaat de bestreden beslissing met het op een rijtje zetten van stereotiepe formulules zonder enige belangenafweging uit te voeren tussen, enerzijds, het algemeen belang van de controle op de migratiestromen (de verzoeker bevindt zich in onregelmatig verblijf) en, anderzijds, het fundamenteel recht van de verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven (met zijn minderjarige zoon en zijn zusters) en zijn privéleven (bedreigde fysieke integriteit). De afwezigheid van deze belangenafweging en van deze in concreto-analyse viciëert de motivering van de beslissing en maakt deze onwettig.

De verwijderingsmaatregel, gekoppeld aan een bewaring en een verbod van toegang van 2 jaar, is klaarblijkelijk onverhoudingsmatig."

4.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 74/12/8 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is onderbouwd als volgt:

"INDIEN de administratie de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek en de beslissing tot bewaring motiveert met een vermeend vluchtgevaar, met de redenering dat de verzoeker het BVG van 30 april 2025 niet heeft uitgevoerd.

OVERWEGENDE DAT de verzoeker daarentegen zijn wil om de wet na te leven heeft betuigd door op 30 mei 2025 een beroep tot schorsing en vernietiging in te dienen bij de RVv (hangend beroep). Het feit dat hij gebruik maakt van de wettelijke beroepsmiddelen die tot zijn beschikking staan gesteld, kan geen vluchtgevaar opleveren.

De motivering van de verwerende partij is stereotiep. Bovendien is de bewaring onverhoudingsmatig gezien de medische urgentie en de kwetsbaarheid van de verzoeker.

Bij gebrek aan een termijn om het grondgebied te verlaten en een gerechtvaardigde beslissing tot terugleiding aan de grens, en rekening houdend met het patent risico op schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ondervindt de verzoeker een ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel."

4.2. In haar nota met opmerkingen repliceert verwerende partij als volgt op de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 7, alinea 1, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

(...)

Verzoeker kan bezwaarlijk betwisten dat er ten aanzien van hem een beslissing is genomen tot weigering van het verblijfsrecht. Evenmin kan verzoekende partij betwisten dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

De afwezigheid van een vertrektermijn is gebaseerd op artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Dat wetsartikel luidt als volgt:

(...)

Artikel 1 § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet in volgende bepaling:

(...)

Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en het is daardoor inderdaad weinig waarschijnlijk dat hij ditmaal wel vrijwillig gevolg zou geven aan een verwijderingsbeslissing.

Het betoog van verzoeker dat hij beroep heeft aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is geen argument om het geobjectiveerd risico op onderduiken te weerleggen, daar dat beroep geen schorsende werking heeft en de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort.

Het risico op onderduiken is gebaseerd op een individueel onderzoek en is afdoende geobjectiveerd.

Verder laat de bestreden beslissing verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing te kennen. Een schending van de formele motiveringsplicht is aldus evenmin aan de orde.

Verzoeker meent dat hij omwille van medische redenen niet kan terugkeren naar Congo.

Er is vast te stellen dat de 9ter-aanvraag van verzoekende partij ongegrond werd bevonden en dat uit die beslissing blijkt dat de vereiste medische zorgen wel degelijk beschikbaar en toegankelijk zijn. Die beslissing moet overigens geacht worden wettig te zijn, het privilège du préalable-beginsel indachtig.

In het medisch advies van de arts-adviseur dd. 24.01.2025 wordt inderdaad het volgende toegelicht:

(...)

Verwerende partij merkt in dit opzicht op dat de medische dienst van het gesloten centrum, eens geconfronteerd met het medisch advies van 24.01.2025, op 23.09.2026 attesteerde dat zij bereid zijn om de nodige medicatie aan verzoeker mee te geven om een bepaalde periode in Congo te overbruggen:

(...)

Daarnaast wordt in datzelfde medisch advies van de arts-adviseur ook uitvoerig toegelicht dat de vereiste medische zorgen toegankelijk zijn in Congo.

Er is een uitgebreid sociaal zekerheidssysteem in Congo waarbij de burger de keuze heeft tussen meerdere mutualiteiten om zich bij aan te sluiten.

Bovendien kan ook volgende passage in dat medisch advies van 24.01.2025 worden belicht:

(...)

Verzoeker heeft in het verleden meer dan waarschijnlijk een ziekteverzekering afgesloten in Congo en er is geen reden om aan te nemen dat hij dat thans niet meer heeft of niet meer opnieuw kan afsluiten.

Voorst vermeldt het medisch advies van 24.01.2025 eveneens het volgende:

(...)

Verzoeker verklaarde tijdens zijn verhoor van 10.09.2026 overigens dat hij een “vrouw” (“femme”) heeft in Congo. Hij maakt alleszins niet aannemelijk dat hij – zo nodig – geen beroep kan doen op familie en vrienden in Congo om de nodige materiële steun te krijgen om de vereiste medische zorgen te verkrijgen. Verzoeker toont niet aan dat hij geen toegang kan krijgen tot medische zorgen in Congo.

Bij het verzoekschrift worden geen stukken gevoegd die daar anders over doen denken.

Waar verzoekende partij een schending aanhaalt van artikel 8 EVRM, wenst verwerende partij te wijzen op de volgende verklaringen van verzoeker afgelegd op 10.09.2026 (stuk 3 van het digitaal administratief dossier):

(...)

Verzoeker beweert een zoon te hebben in België, maar er is duidelijk geen contact met die beweerde zoon. Een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM wordt al helemaal niet aangetoond. Verder worden er bij het verzoekschrift geen stukken gevoegd waaruit een bijzondere band van afhankelijkheid blijkt met zijn beweerde zussen in België.

Een schending van artikel 8 EVRM is niet aan de orde.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

4.3. Op 23 september 2026 legt verzoeker bij de Raad een attest van het UMC Sint-Pieter van 6 november 2024 (stuk 1), een attest van het Universitair Laboratorium Brussel van 7 november 2024 (stuk 2), een bevestiging bij het UMC Sint-Pieter van 13 mei 2026 voor afspraken op 9 november 2026 en op 18 november 2026 (stuk 3) en een beslissing van het OCMW te Brussel van 29 januari 2025 (stuk 4) neer. Deze stukken worden evenwel niet ingeleid door een aanvullende nota waarbij het nieuw en pertinent karakter ervan wordt toegelicht. De door verzoeker op 23 september 2026 neergelegde stukken worden bijgevolg in toepassing van artikel 2.20, § 2, laatste lid van de RvV-wet ambtshalve uit de debatten geweerd.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat deze stukken dateren van vóór het indienen van het verzoekschrift, zodat niet wordt ingezien waarom deze niet bij het verzoekschrift konden worden gevoegd. Deze medische attesten zijn bovendien minder recent dan het attest van de arts van het Gesloten centrum voor illegalen te Merksplas van 11 september 2026 waarin werd vastgesteld dat er *“geen medische redenen (zijn) om aan te nemen dat de uitvoering van de beslissing betrokkene zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM”* (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 48) en doen aan deze bevindingen dan ook geen afbreuk. In het meest recente stuk dat verzoeker voorlegt (stuk 3), wordt bevestigd dat hij bij het UMC Sint-Pieter afspraken heeft op 9 november 2026 en op 18 november 2026. Uit de loutere omstandigheid dat voor verzoeker op deze data afspraken werden gemaakt kan evenwel niet worden afgeleid dat hij omwille van zijn gezondheidstoestand een reëel risico loopt om bij een terugkeer naar zijn land van herkomst te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4.4. Beoordeling

4.4.1. Ontvankelijkheid van de middelen

4.4.1.1. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden ingeroepen nu deze bepaling betrekking heeft op aanvragen om machtiging tot verblijf in het Rijk en de bestreden beslissing geen toepassing vormt van deze bepaling.

4.4.1.2. In zoverre verzoeker in het derde middel de schending aanvoert van artikel 74/12/8 van de Vreemdelingenwet, kan de Raad slechts vaststellen dat in de Vreemdelingenwet geen dergelijke bepaling is opgenomen.

4.4.1.3. Het eerste en het derde middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

4.4.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 13° en tweede lid, en 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”* en omdat hij op 9 december 2024 een verblijfsaanvraag om medische redenen heeft ingediend die op 24 januari 2025 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, en dat hem daarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan en het noodzakelijk is hem zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden omdat er een risico op onderduiken bestaat. Ook blijkt uit de motieven van deze beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

Voor zover verzoeker in het eerste middel van zijn verzoekschrift meent dat *“de motivering via een dubbele motivering bij verwijzing (naar het advies van de adviserend geneesheer en naar de MedCOI-aanvragen)”* verloopt, gaat hij uit van een foutieve lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Daarin wordt

immers niet verwezen naar “het advies van de adviserend geneesheer en naar de MedCOI-aanvragen”, maar naar de beslissing van verwerende partij van 24 januari 2025 waarmee de op 9 december 2024 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Voor zover verzoeker in het eerste middel aanvoert dat de MedCOI-aanvragen niet openbaar zijn en dat, om geldig te zijn, deze motivering bij verwijzing onder meer vereist dat de inhoud van het document waarnaar wordt verwezen bij de geadresseerde bekend is, wijst de Raad erop dat uit de verdere uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat verzoeker inhoudelijk kritiek levert op de MedCOI-aanvragen en hiermee dus te kennen geeft dat hij wel in de mogelijkheid was om de relevantie ervan na te gaan.

Waar verzoeker in het eerste middel verwijst naar het arrest met nr. 211 356 van 23 oktober 2018 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor het overige maakt verzoeker niet duidelijk op welk punt de formele motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.4.3. Voor zover verzoeker de motivering van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert, behandelt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

4.4.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 specificeerde het EHRM dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk* waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*). In 2016 heeft het EHRM verijnd dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een

reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het EHRM een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

In het arrest *Paposhvili t. België* heeft het EHRM geoordeeld dat de autoriteiten ook moeten overwegen in welke mate de betrokken persoon in de ontvangende staat daadwerkelijk toegang zal hebben tot de nodige zorg en voorzieningen. Het EHRM merkte in dit verband op dat het zich reeds eerder vragen heeft gesteld bij de toegankelijkheid van de zorg en heeft gewezen op de noodzaak om rekening te houden met de kosten van de medicatie en behandeling, de aanwezigheid van een sociaal en familiaal netwerk en de afstand die moet worden afgelegd om toegang te krijgen tot de vereiste zorg (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*, § 190).

In casu werd reeds een beoordeling van de gezondheidstoestand van de verzoeker verricht in het kader van het onderzoek van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Een ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) heeft daarbij een advies uitgebracht waarin wordt geconcludeerd dat er vanuit medisch oogpunt geen contra-indicatie bestaat voor een terugkeer naar het land van herkomst, aangezien alle geneesmiddelen, specialisten en bijkomende onderzoeken die nodig zijn voor de behandeling van de aandoening waaraan verzoeker actueel lijdt beschikbaar zijn in Congo (D.R.C.), verzoekers land van herkomst, en deze zorg daar ook toegankelijk is (adm. doss., stuk 7).

Noch in het administratief dossier, noch in het verzoekschrift kunnen elementen worden ontwaard die deze analyse in twijfel kunnen trekken. Deze analyse wordt integendeel bevestigd door het meest recente medische advies, namelijk dat van de arts van het Gesloten centrum voor illegalen te Merksplas van 11 september 2026, die attesteerde dat er *“geen medische redenen (zijn) om aan te nemen dat de uitvoering van de beslissing betrokkene zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM”* (adm. doss., stuk 48). Verzoeker toont met een toegelaten procedurestuk het tegendeel niet aan.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“Tijdens de interventie krijgt de heer M. (...) een paniekaanval en meldt hij pijn op de borst. Een ambulance komt ter plaatse en brengt hem over naar het Brugmann Ziekenhuis, waar hij medisch wordt onderzocht. Om 17.40 uur worden de resultaten van de onderzoeken meegedeeld, waaruit blijkt dat er geen sprake is van ernstige gezondheidsproblemen. Na afloop van het medisch onderzoek wordt de betrokkene door de politie overgebracht naar het politiecommissariaat.

De betrokkene verklaart in het formulier hoorrecht dat hij hartproblemen heeft en hiervoor in België wordt behandeld.

De betrokkene heeft op 9 december 2024 een verblijfsaanvraag om medische redenen (art. 9ter) ingediend. Op 24 januari 2025 werd deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard en werd er eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen afgeleverd. De weigering van zijn aanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten werden hem betekend op 30 april 2025. Op 30 mei 2025 heeft hij een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring ingediend bij de RvV. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing de uitvoering van deze maatregel niet. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Congo (DRC) zou uitgevoerd worden, houdt de betrokkene niet tegen om zijn zaak te laten behartigen door een raadsman van zijn keuze in het kader van een hangende procedure voor de RvV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die hij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn."

In het eerste middel van zijn verzoekschrift voert verzoeker hiertegen aan dat de MedCOI-aanvragen die door de adviserend geneesheer werden gebruikt om de beschikbaarheid van de zorgen te bevestigen absoluut geen betrekking hebben op zijn pathologie, nu wordt verwezen naar aanvragen betreffende patiënten met HIV en sikkcelziekte, of nierinsufficiëntie en diabetes en geen van deze pathologieën overeenkomt met het hartfalen met sterk verlaagde LVEF waaraan hij lijdt. Hij toont met dit betoog evenwel niet aan dat de voor zijn pathologie noodzakelijke zorgen, behandelingen en medicatie in zijn land van herkomst niet beschikbaar zijn. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker ten tijde van de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer behandeld werd met "*Bisoprolol (bisoprolol)*", "*Aldactone (spironolactone)*", "*Forxiga (dapagliflozine)*", "*Ramipril (ramipril)*" en "*Burinex (bumetanide)*", en werd opgevolgd door een cardioloog, een internist, een huisarts en een radioloog en dat deze medicatie, behandelingen en opvolging in zijn land van herkomst beschikbaar zijn (adm. doss., stuk 7). De loutere omstandigheid dat de beschikbaarheid van deze medicatie, behandelingen en opvolging werd nagegaan aan de hand van een patiënt met een andere pathologie dan verzoeker verandert niets aan de vaststelling dat dit alles in Congo (D.R.C.) beschikbaar is.

Verzoeker betwist in het eerste middel dat "*de behandelingen (ECG, echocardiografie, Holter-monitor) beschikbaar zijn in de Clinique Ngaliema in Kinshasa*" en wijst erop dat een raadpleging van de website van deze kliniek aantoonde dat er geen expliciete cardiologische dienst wordt vermeld en dat de beeldvormingstechnieken voor hartdiagnostiek die hij nodig heeft er niet op vermeld staan. Hij laat echter na een *print screen* van deze door hem geconsulteerde website bij te voegen en beperkt zich dus tot een loutere, niet gestaafde bewering. Hoe dan ook doet de omstandigheid dat op de website die verzoeker zou hebben geraadpleegd niet zou worden vermeld dat bepaalde behandelingen en diensten beschikbaar zijn geen afbreuk aan de betrouwbaarheid van de door MedCOI verstrekte informatie, waaruit blijkt dat de voor verzoeker noodzakelijke medicatie, behandelingen en opvolging in Congo (D.R.C.) beschikbaar zijn. De Raad wijst erop dat het Europese MedCOI-project op 1 januari 2021 werd overgenomen door het Europees Asielagentschap (EUAA) en verantwoordelijk is voor het verzamelen van informatie over de beschikbaarheid van medische behandelingen in landen van herkomst. De informatie wordt door MedCOI met grote zorg verzameld via (i) lokale artsen die in het land van herkomst werken en door MedCOI geselecteerd worden op basis van vooraf vastgestelde criteria en via (ii) International SOS (Blue Cross Travel), een toonaangevend internationaal bedrijf dat medische hulp en veiligheidsdiensten verleent (adm. doss., stuk 7). Verzoeker toont niet aan dat de door MedCOI verstrekte gegevens onbetrouwbaar zijn en levert geen bewijs dat de voor hem noodzakelijke medicatie, behandelingen en opvolging, zonder dewelke hij dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting, in Congo (D.R.C.) niet beschikbaar zijn. Ook door erop te wijzen dat er geen internetlink wordt verstrekt inzake de beschikbaarheid van de voor hem levensnoodzakelijke medicijnen bij de *New Clinics Pharmacy* toont verzoeker niet aan dat in de MedCOI-informatie foutief wordt gesteld dat de medicatie die hij nodig heeft in zijn land van herkomst beschikbaar is.

Verzoeker laat in het eerste middel nog gelden dat verwerende partij ten onrechte beweert dat hij een beroep kan doen op artikel 178 van het Congolese Arbeidswetboek of op diverse mutualiteiten. Hij wijst erop dat hij niet in loondienst is in Congo (D.R.C.), zodat artikel 178 van het Congolese Arbeidswetboek niet van toepassing is. Hij stelt ook dat de verzekeringsdekking minder dan 10% bedraagt en dat de mutualiteiten over het algemeen chronische ziekten, cardiologische zorgen en hypertensie uitsluiten. De Raad wijst er vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 december 2024 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende en daarin (op zeer algemene wijze) stelde dat de voor hem noodzakelijke medicatie en opvolging in zijn land van herkomst ontoegankelijk zijn, doch hiervan geen enkel (begin van) bewijs bijbracht (adm. doss., stuk 3). Ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat op 24 januari 2025 een ambtenaar-geneesheer de situatie van verzoeker heeft onderzocht en concludeerde dat de nodige zorgen toegankelijk zijn in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer hield daarbij (onder meer) rekening met (i) artikel 178 van de Congolese Arbeidswet, dat aan de werkgever oplegt om medische zorg te verlenen aan de werknemer en diens gezin, met (ii) informatie waaruit blijkt dat Congo

(D.R.C.) een systeem kent van aanvullende zorgverzekeringen, met (iii) het gegeven dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst om in zijn levensonderhoud te voorzien en eventueel een ziektekostenverzekering af te sluiten, met (iv) de aanwezigheid in Congo (D.R.C.) van het “*Bureau Diocésain des Œuvres Médicales*” (BDOM), dat in 1978 werd opgericht om te voorzien in de gezondheidsbehoeften van de bevolking in afgelegen wijken die bij de toegang tot gezondheidszorg met financiële en geografische barrières te kampen had, met (v) het gegeven dat verzoeker niet aantoonde dat hij in Congo (D.R.C.), waar hij het grootste deel van zijn leven heeft verbleven, redelijkerwijs geen bijstand en opvang van familie, vrienden of kennissen zou kunnen verkrijgen, en met (vi) het gegeven dat verzoeker in oktober 2024 in België aankwam met een paspoort voorzien van een Schengenvisum en dat voor het bekomen van zulk visum documenten moeten worden overgelegd waaruit blijkt dat men over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zowel voor de duur van het verblijf als voor de terugkeer, evenals een bewijs van een medische verzekering voor het Schengengebied met een minimale dekking van € 30.000 (adm. doss., stuk 7). Het is het geheel van deze vaststellingen en overwegingen dat de ambtenaar-geneesheer heeft doen besluiten dat de nodige zorgen toegankelijk zijn in het land van herkomst. Zo artikel 178 van het Congolese Arbeidswetboek niet op hem van toepassing zou zijn, wat op geen enkele wijze wordt gestaafd, toont verzoeker in ieder geval niet aan dat hij geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt in Congo (D.R.C.) en dat het voor hem bijgevolg onmogelijk is om onder het toepassingsgebied van voornoemd artikel te vallen. Waar verzoeker stelt dat de verzekeringsdekking minder dan 10% bedraagt, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier, waarin sprake is van een dekkinggraad voor behandelingen en medicijnen van 90% (adm. doss., stuk 7). Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat hij zelf niet over de nodige financiële middelen kan beschikken, via werk of via familie of kennissen in Congo (D.R.C.), om de voor hem noodzakelijke behandelingen, medicatie en opvolging te bekostigen. De Raad wijst er wat dit betreft nog op dat verzoeker op 10 september 2026 aan een inspecteur van de politie verklaarde dat hij een vrouw heeft die in Congo (D.R.C.) verblijft (adm. doss., stuk 30) en dat verzoeker met een paspoort met visum de Schengenzone is binnengekomen. Gelet op dit laatste, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij bij vertrek uit zijn land van herkomst een ziekteverzekering had afgesloten en dat hij niet onbemiddeld was. Verzoeker toont niet concreet aan – en er zijn in het administratief dossier geen aanwijzingen – dat zijn (financiële) situatie thans geheel anders is. Gelet hierop, voert verzoeker ook niet dienstig aan dat “*de mutualiteiten over het algemeen chronische ziekten, cardiologische zorgen en hypertensie uitsluiten*” en dat de “*KINCARE-mutualiteiten*” een wachttijd opleggen van drie maanden en de terugbetalingen plafonneren “*tot belachelijke bedragen, die totaal ongeschikt zijn voor een levenslange behandeling*”. Uit de informatie in het administratief dossier kan overigens niet blijken dat cardiologische zorgen door alle aanvullende zorgverzekeringen worden uitgesloten van dekking (adm. doss., stuk 11, MedCOI-aanvraag BDA-20181009-CD-6906, p. 5).

Aldus maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij zich in een van de hierboven genoemde uitzonderlijke situaties bevindt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.4.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Verzoeker zal dus vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden

geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Te dezen wijst verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift op zijn gezinsleven in België met zijn minderjarige zoon en met zijn twee meerderjarige zussen.

Over het door verzoeker voorgehouden gezinsleven met zijn minderjarige zoon wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

“De betrokkene verklaart in het kader van het hoorrecht dat hij uit een eerdere relatie een zoon heeft die in België verblijft. Volgens zijn verklaringen is deze zoon momenteel 9 jaar oud. De betrokkene verblijft zelf pas sinds 10 oktober 2024 in België. Hij verklaart geen contact te hebben met zijn zoon en kent diens volledige identiteit niet; hij kent enkel de voornaam van het kind.

Bij de beoordeling van het gezins- en familieleven dient rekening te worden gehouden met de feitelijke aard en intensiteit van de relatie tussen de ouder en het minderjarige kind. De verwijdering van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft in beginsel niet dezelfde impact als de verwijdering van een ouder die daadwerkelijk een gezinsleven met dat kind uitoefent. In casu blijkt uit de verklaringen van de betrokkene dat er geen contact bestaat tussen hem en zijn zoon en dat er geen aanwijzingen zijn van een daadwerkelijke invulling van het ouderschap. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat de voorgenomen verwijderingsmaatregel een concrete impact zou hebben op het gezinsleven tussen de betrokkene en zijn zoon.”

In het tweede middel van zijn verzoekschrift voert verzoeker hiertegen aan dat de afstammingsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind *ipso facto* een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM creëert, onafhankelijk van samenwoning of contactfrequentie. Dit betoog is evenwel niet geheel in lijn met de rechtspraak van het EHRM. Hoewel volgens het EHRM de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk is om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, moeten in het geval dat de ouder en zijn minderjarig kind niet samenwonen andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren, zoals de erkenning van een kind, de bijdragen voor de zorg en opvoeding van het kind, en de kwaliteit en regelmatigheid van het contact (EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30). Verzoeker toont *in casu* niet aan dat dergelijke factoren voorliggen. Dit wordt door verzoeker in wezen ook bevestigd waar hij in het tweede middel allerhande redenen aangeeft om te vergoelijken waarom hij verhinderd was om concrete banden met zijn zoon te smeden gedurende het eerste jaar dat hij in België verbleef en stelt dat de afwezigheid van contact geen weigering is van een affectieve band, maar wel het directe gevolg van een medische situatie onafhankelijk van zijn wil. Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de zoon van verzoeker volgens verzoekers verklaringen negen jaar oud is en dat de afwezigheid van contact tussen verzoeker en zijn zoon dus niet louter te wijten kan zijn aan de hartproblemen waarmee hij de laatste jaren werd geconfronteerd.

In het tweede middel voert verzoeker nog aan dat zijn gedwongen verwijdering naar zijn land van herkomst *“definitief elk vooruitzicht op ooit een vader-zoonrelatie te zien ontstaan”* ruïneert, doch hij licht niet toe – en de Raad ziet niet in – waarom het opbouwen van een gezinsrelatie met zijn minderjarige zoon na het uitvoeren van de bestreden beslissing definitief onmogelijk zou zijn. Hoe dan ook doet dit betoog geen afbreuk aan de vaststelling dat er op heden geen blijk is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen verzoeker en zijn minderjarige zoon.

Verzoeker toont het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen hem en zijn minderjarige zoon niet aan.

Over verzoekers gezinsleven met zijn twee zussen in België bevat de bestreden beslissing de volgende overwegingen:

“Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen

meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan."

In het tweede middel van zijn verzoekschrift voert verzoeker, die meerderjarig is, hiertegen aan dat deze stereotiepe toepassing van de rechtspraak zijn situatie van grote kwetsbaarheid miskent. Hij wijst erop dat hij lijdt aan *"terminaal hartfalen dat een levenslange behandeling vereist en het risico op plotse dood bij een onderbreking van de zorgen met zich meebrengt"* en meent dat zijn familiale netwerk gevormd door zijn twee zusters in België zich in deze context niet tot *"louter normale affectieve banden"* beperkt. Zijn zusters vormen volgens hem *"zijn unieke netwerk van morele steun, dagelijkse bijstand en schakel in het beheer van zijn medische en administratieve stappen"*. Hij laat evenwel na het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn zussen die anders zijn dan de gewone affectieve banden concreet aan te tonen. Indien verzoeker tijdens een onwettig of precair verblijf effectief, bij gelegenheid, al enige morele ondersteuning of praktische hulp zou hebben gekregen van verwanten in België, laat dit op zich in ieder geval niet toe te besluiten dat hij met hen een effectief gezinsleven heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen. De aan de Raad voorgelegde stukken laten niet toe te besluiten dat verzoeker zich in een echte afhankelijkheidsrelatie bevindt. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij een partner heeft in zijn land van herkomst en in zijn verzoekschrift geeft hij aan dat het zijn wens is om met haar een nieuw leven in België op te bouwen. Hieruit kan slechts worden afgeleid dat verzoeker zelf van oordeel is dat hij een gezin vormt met zijn partner.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van verzoeker. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37). Zo er al sprake zou zijn van een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn zussen in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog wijst de Raad erop dat (i) dit zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben, dat (ii) uit niets blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend tot gezinshereniging met zijn zussen, dat (iii) verzoeker nalaat om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van dit gezinsleven elders en dat (iv) de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de scheiding tussen verzoeker en zijn zussen definitief is. Gelet op het voorgaande toont verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn voorgehouden gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Ten slotte voert verzoeker in het tweede middel aan dat hij in België een gespecialiseerd en vitaal medisch netwerk heeft opgebouwd. Hij toont evenwel niet aan dat de door hem opgebouwde contacten met artsen en verpleegkundigen in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Voorts dient erop gewezen te worden dat het privéleven waarnaar verzoeker verwijst zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich ervan bewust was dat zijn verblijfsstatus precair was en hij dus wist dat het voortbestaan van dit privéleven niet gegarandeerd was. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*). *In casu* licht verzoeker nergens, op voldoende duidelijke wijze, toe welke voldoende intense sociale of andere contacten hij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.4.3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er wordt overwogen dat (i) verzoeker geen aanvullende elementen van afhankelijkheid aantoonde tussen hem en zijn zussen, dat (ii) uit zijn verklaringen blijkt dat er geen contact bestaat tussen verzoeker en zijn zoon en dat er geen aanwijzingen zijn van een daadwerkelijke invulling van het ouderschap, zodat niet kan worden vastgesteld dat de voorgenomen verwijderingsmaatregel een concrete impact zou hebben op het gezinsleven tussen verzoeker en zijn zoon, dat (iii) uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar zijn medische toestand en de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong is gebleken dat verzoeker niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en dat het administratief dossier geen stukken bevat die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen zijn gezondheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat hij bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Voor zover verzoeker beweert dat niet blijkt dat rekening werd gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ontkent hij de realiteit. De overwegingen en vaststellingen in de bestreden beslissing hebben bovendien betrekking op zijn persoonlijke situatie, zodat verzoeker deze in het tweede middel niet dienstig kan afdoen als het op een rijtje zetten van stereotiepe formules. Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in deze zin hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Wat de Raad hoger, onder de punten 4.4.3.1. en 4.4.3.2., heeft vastgesteld aangaande de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geldt eveneens aangaande de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.4.3.4. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)
§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(...)
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.
(...)”*

Te dezen wordt verzoeker met de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven zonder dat hem daarbij een termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 30 april 2025”* en het *“weinig waarschijnlijk (is) dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing”*.

In het derde middel van zijn verzoekschrift voert verzoeker hiertegen aan dat hij *“zijn wil om de wet na te leven heeft betuigd door op 30 mei 2025 een beroep tot schorsing en vernietiging in te dienen bij de RVv (hangend beroep)”* en dat *“(h)et feit dat hij gebruik maakt van de wettelijke beroepsmiddelen die tot zijn beschikking staan gesteld, (...) geen vluchtgevaar (kan) opleveren”*. Met dit betoog toont verzoeker niet aan dat verwerende partij verkeerdelijk heeft gesteld dat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij geen vrijwillig gevolg wenst te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Het ingediende beroep heeft geen schorsende werking en schort de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten niet op. Aldus toont verzoeker niet aan dat hem op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze geen termijn wordt gegeven om vrijwillig het grondgebied te verlaten omdat er een risico op onderduiken bestaat.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.4.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.4.4. Het eerste, het tweede en het derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee oktober tweeduizend zesentwintig door:

M. OSWALD,
G. DE BOECK,
M. EKKA,
G. PINTIAUX,
C. DE WREEDE,
N. MOONEN,
V. LECLERCQ,
D. DE BRUYN,
M. CLAES,
V. KLEIN,
T. LEYSEN,

eerste voorzitter,
voorzitter,
kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. OSWALD